

Anul al XVIII-lea, Nr. 461

3 august 2025

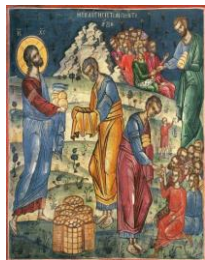
Duminică a VIII-a după Rusalii

- Înmulțirea pâinilor -

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

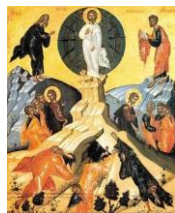
ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2025 - „Anul omagial al
centenarului Patriarhiei
Române” și „Anul
comemorativ al duhovnicilor
și mărturisitorilor ortodocși
români din secolul XX”**

TROPARUL SCHIMBĂRII LA FAȚĂ (6 AUGUST)

„Schimbatu-Te-ai la Față în munte, Hristoase
Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi Slava Ta, pe cât li
se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor, lumina Ta
cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei
de Dumnezeu, Dătătorule de lumină, slavă Ție”.

APOSTOLUL DUMINICII A VIII-A DUPĂ RUSALII

„Fraților, vă îndemn, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere; căci, frații mei, despre voi, prin cei din casa lui Hloe, mi-a venit știre că la voi sunt certuri. Și spun aceasta, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu sunt al lui Apolo, iar eu sunt al lui Chefa, iar eu sunt al lui Hristos! Oare s-a împărțit Hristos? Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? Sau ați fost botezați în numele lui Pavel? Mulțumesc lui Dumnezeu că pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus și pe Gaius, ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu. Am botezat și casa lui Ștefanos; afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva. Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos”.

(I Corinteni 1, 10-17)

ÎNFIEREA MORȚILOR

„Cuvintele Domnului aduc dragostea Sa la noi, rămân cu noi, ne însoțesc și rodesc pe tot parcursul vieții, după măsura dragostei cu care și noi răspundem. Dragostea nu se poate refuza, pentru că, fără ea, nu cunoaștem adevărata bucurie. Cuvintele sfinte nu se uită: sunt cuvintele vieții, pe care ne-a dăruit-o Cel fără de vârstă, Creatorul văzutei și nevăzutei -, dau putere sufletului și aprind nădejdea, mai ales în clipele cele mai grele.

Un astfel de cuvânt aducător de speranță a fost rostit de Mântuitorul înaintea Pătimirilor Sale, pentru a întări inimile ucenicilor și, prin ei, pe ale noastre, ale tuturor: Nu vă las orfani. Mă voi întoarce la voi... În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi (Ioan 14, 18-20).

Dacă avem cuvintele Domnului cu noi și împlinim voia Sa, suntem frații Domnului Iisus și Dumnezeu Tatăl este cu noi; nu rămânem niciodată singuri - nici măcar atunci când am fi părăsiți de toți oamenii sau când nu mai avem pe nimeni în această lume.

Prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, Dumnezeu ne-a înfiat. El S-a făcut asemenea nouă, ca noi să ne putem ridica, prin har, la asemănarea cea dintâi, asemenea Chipului după care am fost creați.

Prin Iisus Hristos, Tatăl Cel ceresc ne devine și nouă Tată, după cum El Însuși ne-a învățat să spunem atunci când ne rugăm: „Tatăl nostru care ești în ceruri“... Frățietatea cu Domnul Cel răstignit și înviat este, prin credință, mai puternică decât moartea. Ea străbate mormântul și deschide, prin Înviere, calea spre bucuria întâlnirii cu cei dragi.

În spiritul acestui adevăr, cutremurător și edificator este devotamentul Mariei Magdalena, care s-a dus la mormântul Mântuitorului înfruntând iminentele pericole, mișcată fiind de dorul care înfrânge totul pentru Cel iubit. Această iubire nu se teme de întunericul mormântului; ea reflectă credința vie a dăinuirii cu cei trecuți dincolo, a legăturii dintre cei vechi și cei adormiți.

Nu voi uita cum, în copilărie, martori fiind bunica și mama mea - și, odată cu ele, ceilalți credincioși din sat -, dădeau dovadă de o preocupare sfântă față de mormintele celor plecați la Domnul, mai ales înaintea sărbătorilor. Mormintele erau prima grijă a lor înainte de a merge la biserică, în duminici și sărbători.

Prin rugăciunile pe care le făceau cu evlavie și cu ochii înlăcrimați la mormintele acestora, străjuite de crucile pe care erau înscrise numele celor adormiți, intrau într-o legătură care desființa barierele temporale. Nu era mormânt fără candelă. Mormintele celor adormiți care nu mai aveau pe nimeni erau luate în grijă de ceilalți. Cum s-ar zice, cei adormiți erau, în felul acesta, înfiați. Nu mică mi-a fost mirarea când mama tămăia, pe lângă mormintele familiei, și alte câteva morminte. Curios, am întrebat-o de ce face acest lucru și mi-a răspuns că cei îngropați acolo nu mai au pe nimeni

în viață. Dar - mi-a precizat bunica, să nu uit - cei ce își dorm somnul de veci în aceste morminte sunt frații noștri prin credință. Au trăit și s-au rugat în aceeași Biserică, iar în Împărăția lui Dumnezeu, toți vom fi împreună ca fii ai Lui. Așa cum sfinții sunt ai tuturor - și morții aceștia sunt ai noștri, împreună cu noi și-au zidit veșnicia aici pe pământ.

Frumusețea unui om se vede din gesturile dezinteresate, pline de tandrețe față de alții, călăuzite doar de firescul iubirii. Asemenea bogăție de sensuri, mai puțin exprimate la prima lectură, depășesc veșmântul cuvintelor; rămân în aura lor diafană de lumină odihnitoare, a misterului existenței care înalță sufletul la bucuria ne-sfârșită, a veșniciei.

Avem parte cu adevărat de bucurie, în măsura în care dăruim bucurie. Esența vieții o regăsim în cuvintele Domnului, care ne-a zis: Bucurați-vă! (Matei 5, 12). Mesaj preluat de Sfântul Pavel, în aceeași cheie: Bucurați-vă pururea! (I Tesaloniceni 5, 12). Domnul ne învață bunătatea, prin ea ne apropie în mod real pe unii de alții, schimbă inimi, destramă răutatea. Prin bunătate, rezistăm în fața tuturor încercărilor vieții. Suntem în legătură cu izvorul puterii noastre de a face față încercărilor pe care nu le putem rezolva singuri. Bucuria faptei celei bune se trăiește atunci când urmăm modelul izvorului bunătății, pe Dumnezeu, către Care noi îndrăznim să cerem bunătatea irezistibilă când spunem: Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu (Psalmul 103).

Bucuria cu cei dragi în Domnul nu piere niciodată, adună și întărește - iar timpul, în astfel de clipe, se sfințește. Cine face parte din biserica lui Hristos nu este singur niciodată, are cine să se roage pentru el. Chiar și atunci când va înceta rugăciunea unuia pentru altul, legăturile dintre noi nu vor înceta, lumea va exista.

După cum spun unii, oricât de liniștitoare ar fi, singurătatea rămâne totuși singurătate. Într-o lume cum este cea de astăzi, bântuită cât mai mult de singurătate, credința este binevenită, ne leagă și ne ține uniți în comuniune, unii cu alții, cu cei din cer și cu Dumnezeu. Această comuniune este specială, prin taina ei: o comuniune între suflete, care nu se întrerupe prin moarte, ci se înveșnicește. Cultul celor adormiți rodește sfinți și împărtășește sfințenie. Este o cale prin care iubirea nu se frânge, ci se desăvârșește.

Prin rugăciune, ne unim cu cei plecați și trăim împreună, aici ca și dincolo, în bucuria Domnului Iisus.

Câtă vreme avem pentru cine să ne rugăm - și câtă vreme se roagă cineva pentru noi -, mântuirea este posibilă". (Pr. Dan Toader, Ziarul Lumina 21 Iulie 2025)

OBLIGATIVITATEA POSTULUI

„POSTUL NU ESTE OBLIGATORIU, (nu obosesc să repet) ci recomandat, cum ne spune Domnul însuși, așa cum nu este inevitabil, incontestabil, ci de folos. Nu este nici pricină de

mândrie, dacă l-ai ținut, și nici de imensă rușine, dacă nu l-ai ținut. Nu este o tehnică exterioară, ci un exercițiu interior, discret, de stăpânire de sine și deschidere către alte orizonturi. Poate fi „camuflat” ca dietă, dar numai cei slabi oricum de înger, cum se spune, cred că ar fi o soluție unică și sigură pentru talie. Are beneficii, fără doar și poate, inclusiv fizice, dar asta contează la fel de mult, incomensurabil, precum culoarea cepei din ciorbă. În consecință, nu este o miză de jucat în grup și nici premiu sau criteriu social.

Firește, cine postește mai mult și mai aspru nu devine automat mai virtuos sau mai uman, mai adânc sau mai scilipitor, mai înțelegător sau mai blând. Frecvent, dimpotrivă. Acreala, aciditatea postului metabolizat trupește și sufletește în chip defectuos, iar asta timp de o viață uneori, duce la gastrită canonică, insuportabilă. Desigur, simetric, nici neținerea lui ostentativă, cu țâfnă, cu mândrie, nu este mare lucru. Niciun mâncător consacrat și declarat de carne nu câștigă înțelepciunea lumească, secularizată adică, ar spune unii cu fasolea la gură, ci doar grăbește guta, arterita și alte nenorociri.

Una peste alta, începutul Postului nu trebuie să ne agite inutil, ci doar să ne ritmeze calendarul propriu, căzut cumva în rutină, să ne dea o încurajare în plus, să ne actualizeze întrebări și, după puterea de recepție a fiecăruia, să ne îndemne la rugăciune, adică la o gândire prelungă, murmurată, despre tine însuși, despre cei dragi sau chiar despre potrivnici și, finalmente, despre Sursa motivelor tale de uimire, de mulțumire. Fără să preiau prea mult din cazuistica iezuită, deja intenția de a posti este parte a lui, așa cum promisiunea este parte a împlinirii“.

(Radu Preda, Facebook, 31 iulie 2025)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001; Cod fiscal: 14142722
Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal: 800009;
Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24;
Cantina parohială: str. Al. Ioan Cuza, nr. 31, cod poștal: 800010;
Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:
Preot Gabriel-Ioan PELIN: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro